

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/143/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117233421
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:6117233421.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobkyne: S. A., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom Z. X, N., zastúpená JUDr. Evou Priehodovou, advokátkou, so sídlom Zvolenská cesta 14, Banská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516 o zaplatenie 1 430,92 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 39Csp/15/2018-132 zo dňa 11. mája 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.430,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.430,92 € od 26.10.2017 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95 %.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 11 ods. 1 a 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 53 ods. 1, 2, 3, 6 a 10, § 53a ods. 1, § 100, § 107 ods. 1 a 2, § 451, § 456 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa požiadala dňa 14.10.2013 na formulári žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru. Žiadosť/Zmluva bola podpísaná žalovaným ako poskytovateľom úverov/podnikateľom dňa 15.10.2013. V zmysle bodu 13. Žiadosti/zmluvy: „Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzavrel veriteľ s dlžníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto Žiadosti/Zmluvy.“ Riadne podpísanú kópiu zmluvy oboma zmluvnými stranami spolu so Zmluvnými dojednaniaми Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. ako dôkaz predložila žalobkyňa, rovnako ako aj kópiu Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.10.2013 a splátkový kalendár zo dňa 15.10.2013. Žalobkyňa v žiadosti požiadala žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru (úverový limit) vo výške 1.200,- € (bod 5. žiadosti „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR“) so splatnosťou úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka úveru (vrátane úrokov) bola stanovená na 68,12 € a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) bola vyčíslená v sume 2.452,32 €. Predpokladaná RPMN za úver 70 %, ročná úroková sadzba úveru 70 %, pri priemernej

RPMN za úver 46,06 % a požadovaný revolving 686,65€, celková čiastka pri revolvingu ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) bola vyčíslená v sume 1.634,88€. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu predstavovala 60,27 % a ročná úroková sadzba revolvingu bola 68,44 %. Žalovaný v bode 6. Zmluvy: „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR“, schválil žiadosť žalobkyne a zaviazal sa poskytnúť jej úver - úverový limit 1.200,- € zhodne s bodom 5. žiadosti, pričom výšku RPMN ku dňu uzavretia zmluvy, schválenia žiadosti vyčísliť vo výške 69,76 % pri ročnej úrokovej sadzbe 70 % a priemernej RPMN 46,06%. Rovnako schválil poskytnutie čiastky revolvingu vo výške 686,65€ s predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 56,08% pri ročnej úrokovej sadzbe 68,44%. Ročná úroková sadzba úrokov z omeškania bola žalovaným uvedená vo výške 5,5%. Žiadosť/Zmluva v bode 8 obsahuje „Dohodu o poskytnutí služby“ uzavretej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, spočívajúcej v tom, že na žiadosť dlžníka veriteľ mu poskytne možnosť odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok. Oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi z 15.10.2013 boli žalovaným potvrdené a doplnené údaje Žiadosti/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX v časti schválenej výšky úveru, uvedená splatnosť prvej splátky 16.11.2013 a poslednej splátky 16.10.2016, so splatnosťou splátok mesačne ku 16. dňu kalendárneho mesiaca, RPMN úveru 69,76% pri úrokovej sadzbe 70%. Schválená výška revolvingu na rozdiel od žiadosti/zmluvy bola uvedená vo výške 794,89€ a RPMN po vykonaní revolvingu (predpokladaná) 56,08% pri úrokovej sadzbe 68,44%. Žalobkyni na účet dňa 16.10.2013 žalovaný poukázal sumu úverového limitu - úveru - len vo výške 1.021,40€ po odpočítaní poplatku vo výške 178,60€ za službu podľa bodu 8.1. písm. a) žiadosti/zmluvy. Žalobkyňa počnúc novembrom 2013 do októbra 2016 podľa výpisu z účtu uhrádzala mesačné splátky úveru v dohodnutej výške 68,12€ (36 splátok v celkovej sume 2 452,32 €). Úhrada sumy 2.452,32€ na účet žalovaného bola preukázaná výpismi z účtu žalobkyne, ako aj prehľadom splátok žalovaného a v konaní nebola sporná.

1.2. Zo žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere, ako aj z oznámenia o schválení spotrebiteľského úveru a splátkového kalendára mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyni bol poskytnutý spotrebiteľský splátkový úver na dobu určitú a nie revolvingový úver na dobu neurčitú, ako tvrdil žalovaný. Súd vypočítal RPMN spotrebiteľského úveru podľa údajov zo zmluvy pri výške úveru 1.200,-€ a pravidelných mesačných splátkach vo výške 68,12€ po dobu 36 mesiacov vo výške 70%. Pri reálne poskytnutom úvere žalovaným vo výške 1.021,40 € predstavuje RPMN 96,49%. Žalovaný v zmluve v bode 6. „údaje o schválenom revolvingovom úvere“ uviedol nesprávny údaj RPMN pri spotrebiteľskom úvere 1.200,- € a ročnej úrokovej sadzbe 70% vo výške 69,7 € v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Nesprávnosť výšky RPMN je zjavná vzhľadom na skutočnosť, že ak je v zmluve stanovená úroková sadzba 70%, musí byť aj výška RPMN minimálne vo výške ročnej úrokovej sadzby, t.j. 70%.

1.3. Napriek záveru o tom, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie podrobil zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru ďalšej súdnej kontrole. Zmluvné podmienky predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere posudzoval podľa právnej úpravy v rozhodnej dobe vzniku zmluvného vzťahu a to podľa ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, zákona o spotrebiteľských úveroch, ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa podľa Smernice Rady XXXX/XX/ES z 23.4.2008 a podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka a ustanovení o spotrebiteľských zmluvách. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že z dojednanej výšky úveru 1.200,- € žalovaný žalobkyni reálne poskytol iba sumu 1.021,40 €, nakoľko sumu 178,60 € si ako poplatok uvedený v bode 8.1 písm. a) zmluvy započítal na poskytnutú sumu úveru. Dohoda o poskytnutí služby uvedená v bode 8. Zmluvy, bola už súdmi prejednaná ako nekalá praktika a ako neplatná zmluvná podmienka z dôvodov, že pokiaľ i dohoda o poskytnutí služby bola zakomponovaná na tej istej listine ako samotná úverová zmluva, ešte to neznamena, že ide o individuálne dojednanú súčasť zmluvy. Predmetná podmienka je i v rozpore s dobrými mravmi. Napokon žalobkyňa možnosť odložiť tri splátky podľa uvedenej dohody o poskytnutí služby, ani nevyužila a žalovaný jej pri podpise zmluvy nedal žiadne vysvetlenie k predmetnej dohode. Za nekalú obchodnú praktiku žalovaného je možné považovať absenciu možnosti vrátenia či započítania odplaty pre nevyužitie predmetnej služby. Pritom nebolo možné predmetnú službu ani započítať do poskytnutého úveru, nakoľko o poskytnutie takejto služby žalobkyňa nepožiadala ani v čase poskytnutia úveru, a ani nebolo zrejmé, či žalobkyňa takúto službu reálne využije. Dohodu o poskytnutí služby je potrebné považovať za neplatný právny úkon, za nekalú praktiku žalovaného, na podklade čoho je potom nutné konštatovať, že ročná percentuálna miera nákladov ustálená žalovaným (bez ohľadu na jej správny výpočet) vo výške 69,76 % bola uvedená v nesprávnej výške, čo v zmysle zákona znamená,

ako keby uvedená v zmluve ani nebola. Žalobkyňa o odklad splátok platne nikdy nepožiadala, túto službu nikdy reálne nevyužila. Možno konštatovať, že žalovaný si tak uplatnil poplatok za poskytnutie služby, ktorú nikdy reálne neposkytol. RPMN pri výške reálne poskytnutého úveru v sume 1.021,40 € predstavuje 96,49%. Odplata za poskytnutie služby vo výške 178,60€ bola neprimerane vysoká, rovnajúca 2,6 násobku mesačnej splátky (68,12€). Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje veriteľa na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby a na automatické započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov, je možné považovať za dojednanie neprijateľné, v rozpore s dobrými mravmi a absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Okrem toho zakomponovaním uvedenej dohody do vopred predtlačenej formulára zmluvy pripraveného veriteľom si dlžník - spotrebiteľ nepochybne zhoršil svoje zmluvné postavenie, vzdal sa práva na vyplatenie celej dojednanej sumy úverových prostriedkov formou vopred vyplatenej odmeny za službu, ktorú ani nemusel využiť. Je nezlučiteľné s dobrými mravmi, aby dlžník platil nejaký poplatok (v tomto prípade zjavne neprimeraný) za to, že ak v budúcnosti možno požiadava o odklad splátok, bude mu to veriteľom umožnené. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa plátbou tohto poplatku splatného s čerpaním úveru vzdala žalobkyňa finančných prostriedkov v prospech veriteľa bez toho, aby dostala vzájomné protiplnenie, keď už pri uzatvorení tejto Dohody zaplatila poplatok netušiac, či vôbec v budúcnosti bude žiadať o odklad nejakej splátky. Takéto konanie veriteľa súdy už v minulosti hodnotili ako nekalú obchodnú praktiku, a preto zmluvné podmienky uvedené v bode 8.1 zmluvy a v bode 8.4 zmluvy veta prvá vyhlásili za neplatné (napr. rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co 8/2017 zo dňa 14.3.2017).

1.4. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 a priemernú ročnú úrokovú sadzbu obdobných spotrebiteľských úverov poskytnutých v mesiaci október 2013 na obdobie od 1 do 5 rokov 12,96 %, ktorú v prejednávanej veci úroková sadzba vo výške 70 % prekračuje viac ako päťnásobne, vyhodnotil súd prvej inštancie dojednanie o výške úrokovej sadzby pre rozpor s dobrými mravmi ako neplatné, t.j. ako by v zmluve úroková sadzba uvedená nebola a s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, úver aj z tohto dôvodu považoval za bezúčinný a bez poplatkov.

1.5. Žalobkyňa v žalobe namietala, že v zmluve absentovali zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch), rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky. Súd sa stotožnil s procesnou obranou žalovaného, že tvrdenie žalobkyne s poukazom na rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a článok 22 Smernice 2008/48/ES nemá oporu v právnom predpise. Súčasne podľa „Splátkového kalendára“ zo dňa 15.10.2013 predloženého samotnou žalobkyňou (č. I. 17 spisu) súd zistil, že všetky splátky úveru vo výške 68,12 € mesačne boli rozdelené konštantne na splátku úroku vo výške 34,79 € a splátku istiny vo výške 33,33 €. Zmluva obsahovala výšku splátky a počet splátok. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a v splátkovom kalendári, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy, boli uvedené náležitosti ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch a to termíny splátok, termín prvej a poslednej splátky. Ako vyplýva zo spisu, tieto listiny mala žalobkyňa k dispozícii, ich kópie pripojila k žalobe.

1.6. Žalovanému podľa prvoinstančného súdu zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok, t.j. neplatných v časti neprimeranej výšky ročnej úrokovej sadzby, dohody o poskytnutí služby a nesprávneho výpočtu RPMN, ktoré mali za následok fikciu bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, patrila len reálne poskytnutá istina spotrebiteľského úveru v sume 1.021,40€. Žalobkyňa uhradila v splátkach 2.452,32€, ktorých plnením na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie v celkovej sume 1.430,92€, ktoré prijímal na svoj účet v splátkach počnúc splátkou uhradenou 21.1.2015 do poslednej splátky uhradenej žalobkyňou 20.10.2016. Žalovaný sa porušením svojich povinností pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne.

1.7. K námietke premlčania vnesenej žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa o porušení povinností žalovaného ako poskytovateľa úveru majúcich za následok, že úver sa považuje za bezúčinný a bez poplatkov, dozvedela až v rámci konzultácie s právnou zástupkyňou v prejednávanej veci, t.j. vychádzajúc z udeleného plnomocenstva dňa 21.8.2017 po tom, čo žalovanému už v októbri 2016 v celom rozsahu riadne a včas zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (reálne poskytnutom vo výške 1.021,40€) plnila celkovú sumu 2.452,32€. Žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia bola Okresným súdom v Banskej Bystrici prijatá 20.9.2017. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začala u žalobkyne

plynúť dňom, keď sa skutočne dozvedela skutkové okolnosti, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť, mala k dispozícii údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. nadobudla vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia dňa 21.8.2017 a uplynula by 21.8.2019. Objektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď žalovaný prvý krát prijal plnenie prevyšujúce reálne poskytnutý úver 1.021,40€, t.j. od splatnosti 15. splátky splatnej 16.1.2015, uhradenej žalobkyňou dňa 21.1.2015 ($15 \times 68,12 \text{ €} = 1.021,80\text{€} - 1.021,40\text{€} = 0,40 \text{ €}$) bez ohľadu na to, či v jednotlivých splátkach boli hradené aj úroky a iné poplatky a uplynula by pri trojročnej premlčacej dobe 21.1.2018, a vzhľadom na skutočnosť, že zo strany žalovaného došlo v dôsledku porušenia povinností vyplývajúcich zo zákona o spotrebiteľských úveroch, v desaťročnej premlčacej dobe dňa 21.1.2025. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd vyhodnotil vznesenú námietku premlčania žalovaným ako nedôvodnú. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa uplatnila včas.

1.8. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka. Splatosť podľa tohto ustanovenia nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Žalobkyňa pred podaním žaloby žalovaného na plnenie nevyzvala. Podanie žaloby na zaplatenie pohľadávky je kvalifikovanou žiadosťou veriteľa o plnenie. Žalovaný sa o uplatnenom nároku, podanej žalobe dozvedel dňa 25.10.2017 (doručenie platobného rozkazu spolu so žalobou a prílohami, č. l. 60 spisu). Odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby súd odvodil začiatok omeškania žalovaného, t.j. odo dňa 26.10.2017 vo výške 5 % ročne v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. o sumy bezdôvodného obohatenia 1.430,92€ do zaplatenia a vo zvyšku úroku z omeškania od 20.10.2016 do 25.10.2017 vyčíslený v sume 72,72€ žalobu zamietol.

1.9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalobkyňa mala v konaní úspech v rozsahu 97,74 % (uplatnená istina spolu s úrokom z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku 1.542,45€ - priznaná istina spolu s úrokom z omeškania 1.469,73€) a žalovaný v rozsahu 2,26 %, preto má žalobkyňa nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to proti jeho vyhovujúcemu výroku. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne. Vytkol súd prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci. Závery súdu o nesprávnej hodnote RPMN považoval žalovaný za nesprávne a v rozpore s § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V prípade úverovej zmluvy číslo 8100061348 predstavovala celková čiastka, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť podľa § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nasledovne určenú hodnotu: Výška splátky 68,12 € × počet splátok 36. Postup, ktorým by sa započítavala suma platby podľa dohody o poskytovaní služieb do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom tak, ako sú definované vyššie, odporuje zákonu. V uvedenej sume nemôže byť zahrnutý aj náklad na platbu za službu, ktorá nebola podmienkou pre vznik úverovej zmluvy, čiže podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch nejde o súčasť celkových nákladov, a preto nejde ani o súčasť celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť podľa § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/5/2016. Záver súdu o nesprávnosti RPMN je založený na tom, že do uvedenej hodnoty neboli započítané náklady podľa dohody o poskytnutí služby. Na druhej strane však konajúci súd označuje túto dohodu za neplatnú, čo znamená, že práve kvôli neplatnosti by tieto náklady ani nemohli byť do celkových nákladov a teda do výpočtu RPMN zahrnuté.

2.1. Žalovaný ďalej v odvolaní napádal záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola podľa súdu daná neprimeranou výškou úrokovej sadzby. Tento záver o neplatnosti úrokov je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 11.6.2010. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve

ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Obvyklá výška odplaty bola 46,35 %, pričom táto nebola podstatne prevýšená. Podstatné prevýšenie je podľa súdnej praxe o viac ako 25 - 27 %. Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.3.2016.

3. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že nemohla ovplyvniť znenie uzavretej zmluvy, vyhlásenie o uzatvorení dohody o poskytnutí služby na základe slobodnej vôle bolo vopred vopred predtlačené vo formulárovej zmluve. Takéto vyhlásenie bez možnosti žalobkyne podpísať predmetnú zmluvu v znení neobsahujúcom dohodu o poskytnutí služby, nemožno v žiadnom prípade považovať za jej slobodné vyhlásenie, resp. za uzavretie dohody po poskytnutí služby na základe slobodnej vôle. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 10Co/67/2016. Ďalej žalobkyňa uviedla, že žalovaný neuzatváral predmetnú zmluvu s vedomím, že dohoda o poskytnutí služby je neplatná (v takom prípade by logicky nemal prijať odplatu za poskytnutie služby), preto vyjadrenie, že kvôli súdom vyhodnotenej neplatnosti dohody by s ňou súvisiace náklady ani nemohli byť do celkových nákladov a teda do RPMN zahrnuté, považovala žalobkyňa za absurdné. Opätovne zdôraznila, že nesprávnosť výpočtu RPMN je zjavná už z dôvodu, že táto je nižšia ako samotná úroková sadzba, čo konštatoval aj prvoinštančný súd v napádanom rozsudku. V otázke neprímeranosti výšky úrokovej sadzby sa žalobkyňa plne pridrжала argumentácie a súvisiacej judikatúry uvedenej tak v žalobnom návrhu, ako aj vo vyjadrení k žalovaným podanému odporu. So žalovaným sa v žiadnom prípade nemožno stotožniť v otázke vyhodnotenia 70 % úrokovej sadzby (v prípade nebankových subjektov) ako adekvátnej v porovnaní so skutočnosťou, že odplata bankových subjektov je tvorená aj poplatkami za správu úverového účtu, za vyhotovenia výpisov a pod., nakoľko uvedené poplatky sú zanedbateľnou položkou v porovnaní s výškou úrokovej sadzby viac ako päťnásobne prevyšujúcou mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, ako je to v tomto prípade. Ide o jednoznačný a markantný rozpor s dobrými mravmi.

4. Žalovaný nevyužil svoje právo a repliku vyjadreniu žalobkyne nepodal.

5. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Podľa § 1 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

7. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

8. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

9. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

10. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

11. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, akv zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

12. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom dňa 15.10.2013 má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Táto skutočnosť nebol v konaní ani sporná. V zmysle predmetnej zmluvy sa žalovaný zaviazal žalovanému poskytnúť úver vo výške 1.200,-€ a žalobca sa zaviazal predmetný úver splácať v 36 mesačných vo výške 68,12€. Úroková sadzba predstavovala 70 % ročne a RPMN 69,76 % ročne.

13. Predmetná úverová zmluva sa vzhľadom na svoju spotrebiteľskú povahu, teda nakoľko jej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru veriteľom spotrebiteľovi, spravuje zákonom o spotrebiteľských úveroch (§ 1 ods. 2). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí dôsledne spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. Tieto náležitosti regulujú formálnu i obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je nedodržanie kľúčových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere mimoriadne prísne sankcionované (§ 11 zákona o spotrebiteľských úveroch). Splnenie striktných zákonných požiadaviek, ktoré sú kladené na zmluvu o spotrebiteľskom úvere, patrí do rámca odbornej starostlivosti, ktorú je veriteľ ako podnikateľ, ktorého predmetom podnikania je poskytovanie spotrebiteľských úverov, povinný vynakladať. V prípade ich nedodržania, hoci aj formálneho charakteru, musí súd aplikovať § 11 zákona o ochrane spotrebiteľa.

14. Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.10.2013 neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Konkrétne v nej nie je riadne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) a absentuje v nej údaj o konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 1 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch). RPMN konkrétne vo výške 69,76 % ročne síce v zmluve uvedená je, avšak tento údaj je zjavne nesprávny, nakoľko nezodpovedá výške úrokovej sadzby predmetného úveru vo výške 70 % ročne a nevyplyva ani z kontrolného výpočtu vykonaného súdom. Výška RPMN zjavne nemôže byť nižšia ako výška úrokovej sadzby, ktorý je jedným zo základných vstupov pre výpočet RPMN. Hoci rozdiel medzi reálnou a v zmluve uvedenou výškou RPMN je v tomto prípade veľmi malý, zákon v tomto smere nepredpisuje žiadnu prípustnú odchýlku. Pokiaľ ide o chýbajúci údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, jeho absenciu nie je možné ospravedlniť pomenovaním posudzovanej zmluvy ako Zmluva o revolvingovom úvere. S obsahu predmetnej zmluvy vyplýva, že jej predmetom je spotrebiteľský úver vo výške 1.200,-€, ktorý je predmetom tohto konania, a tiež ďalší schválený „revolving“ vo výške 686,65 €, ktorý predmetom tohto konania nie je. Ide o dva samostatné úvery, pričom v prípade úveru vo výške 1.200,-€ nepochybne nejde o revolvingový úver, ale o „jednorazový“ úver pri ktorom je možné určiť termín jeho konečnej splatnosti. Správnosť tohto výkladu potvrdzuje aj skutočnosť, že v dokumente označenom ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorý je obsahom spisu, je termín konečnej splatnosti úveru uvedený (dňa 16.10.2016). Odvolací súd len okrajom dodáva, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona rozhodne nemožno vykladať tak, že stačí, ak je termín konečnej splatnosti úveru uvedený v osobitných dokumentoch síce súvisiacich so zmluvou ale nepredstavujúcich súčasť zmluvy. Účelom upravenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby mal spotrebiteľ všetky dôležité informácie ideálne v prehľadnej forme k dispozícii pred podpisom zmluvy, a aby mu tieto informácie umožnili urobiť informované rozhodnutie o tom, či vôbec zmluvu uzavrie alebo nie. Ich dodatočné poskytnutie či vydanie v akomkoľvek dokumente nie je spôsobilé zhojiť vady vlastnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobené ich absenciou, a to bez ohľadu na skutočnosť, že veriteľ (dodávateľ) prípadne tento dodatočne vydaný dokument alebo dokumenty vyhlási v zmluvných ustanoveniach za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

15. Neuvedenie RPMN v presnej výške (§ 9 ods. 1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) a opomenutie údajov o konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 1 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch)

má bez ďalšieho za následok uplatnenie zákonnej sankcie podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v tomto prípade v spojení s § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda následkom týchto väd zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. V prípade takejto úverovej zmluvy nie je potom už nutné podrobnejšie sa zaoberať zmluvou upravenými poplatkami alebo výškou úrokovej sadzby, avšak pre úplnosť odvolací súd považuje za potrebné potvrdiť zásadnú správnosť záverov súdu prvej inštancie o neplatnosti dojednaní poplatku za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru, ako aj o rozpore výšky úrokovej sadzby 70 % ročne s dobrými mravmi.

17. V súvislosti s predmetným poplatkom odvolací súd vidí i zásadnejšie dôvody, pre ktoré je jeho dojednanie neplatné, než tie ktoré uviedol súd prvej inštancie. Dohoda o poskytnutí služby, ktorej predmetom bol zmienený poplatok, bola poňatá do textu vlastnej zmluvy, nie je na samostatnom dokumente. Je síce farebne odlíšená od zvyšku zmluvy, ale systematicky je jej súčasťou, nakoľko jej číslovanie je pokračovaním číslovania zmluvy a je zaradená ešte pred záverečnými ustanoveniami. Z pohľadu priemerného spotrebiteľa sa teda predmetné dojednanie javí ako síce osobitná časť zmluvy, ktorá ale tvorí jej neoddeliteľnú súčasť. Je pravdou, že žalovaný do textu predmetného dojednaní vložil „uistenie“, že súhlas s týmto zmluvným dojednaním nie je podmienkou pre schválenie úveru. Súd však musí prihliadať na absolútne netransparentné podmienky schvaľovania úverov veriteľmi, kedy je spotrebiteľ, ktorý sa často nachádza vo finančnej tiesni, vydaný napospas ľubovôli dodávateľa (veriteľa). Dodávateľ v zmluve ani žiadnym iným spôsobom nezverejňuje podmienky pre schválenie poskytnutia úveru, pričom jeho rozhodnutie o schválení alebo neschválení úveru nie je žiadnym spôsobom preskúmateľné. Za týchto okolností je proces schvaľovania úveru dodávateľom potrebné považovať za úplne svojvoľný. Spotrebiteľ je tak vystavený nátlaku dodávateľa súhlasiť s každou ním predstretou zmluvnou podmienkou či osobitnou zmluvou (často nejde len o jednoduchý, i keď vysoký, poplatok ako v tomto prípade alebo poistenie úveru, ale napríklad aj o rozhodcovskú zmluvu či doložku s pomerne závažnými dôsledkami dopadajúcimi na spotrebiteľa), aby tak zvýšil pravdepodobnosť, že dodávateľ mu schváli poskytnutie úveru. Takéto správanie žalovaného nie je možné charakterizovať inak ako konanie v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktoré robí takýmto právne nedovoleným spôsobom uzatvorenú dohodu o poskytnutí služby neplatnou pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Rozpor s dobrými mravmi už len podčiarkuje priam flagrantly nevýhodnosť predmetnej „služby“ pre spotrebiteľa, ktorý získa možnosť odloženia splatnosti troch splátok úveru (t.j. musí ich zaplatiť, ibaže neskôr) výmenou za zaplatenie poplatku, ktorý takmer dosahuje výšku týchto troch splátok úveru (v tomto prípade ide o 87,39 % súčtu troch splátok predmetného úveru), teda bez využitia tejto „služby“ by si spotrebiteľ mohol ihneď znížiť úverovú istinu o takmer ekvivalent daných troch splátok, a teda vyhnúť sa povinnosť vôbec niekedy ich zaplatiť ešte aj s úrokmi. Takéto ustanovenie možno zároveň chápať ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nakoľko zakladá značnú nerovnováhu medzi dodávateľom, ktorý získa takmer plnenie v hodnote troch splátok úveru, pričom spotrebiteľ ako protihodnotu získa iba možnosť odloženia ich splatnosti. To, že predmetné zmluvné ustanovenie nebolo individuálne dojednané, vyplýva z výkladu vyššie, kedy síce žalovaný formálne nepodmienil schválenie úveru súhlasom spotrebiteľa s týmto dojednaním, ale svojou svojvoľnou a netransparentnou praxou pri schvaľovaní úverov spotrebiteľa k súhlasu donútil. Samotné „uistenie“ o tom, že súhlas s poskytnutím predmetnej služby nie je podmienkou poskytnutia úveru, bolo navyše len účelové. Malo umožniť dodávateľovi (žalovanému) nezahrnúť predmetný poplatok do nákladov spojených s úverom (vrátane RPMN), hoci fakticky o náklad spojený s úverom išlo.

18. Pokiaľ ide o výšku zmluvných úrokov, za platne dojednané možno preto považovať iba také zmluvné ustanovenie o ich výške, ktoré ju stanovuje v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako dlžníkovi úver s dobou splatnosti 36 mesiacov so zmluvným úrokom vo výške 70 % ročne. Podľa Národnej banky Slovenska v čase uzavretia zmluvy (mesiac október 2013) bola priemerná výška úrokov pri spotrebiteľských a tzv. ostatných úveroch poskytovaných bankami domácnostiam s dobou splatnosti 1-5 rokov vo výške 12,96 %. Zmluvou o úvere stanovená úroková sadzba prevyšuje túto priemernú úrokovú sadzu viac než 5-násobne, čo správne zistil súd prvej inštancie. Možno teda uzavrieť, že úroky boli v zmluve dojednané v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko ich výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, pričom je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalobkyňa ako spotrebiteľka nebola v zložitej finančnej situácii, nezaviazala by sa platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičaných peňazí. K odvolacej námietke žalovaného, že nemožno zohľadňovať len výšku úrokov,

ale iba celkovú výšku odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie nevylučuje posúdenie súladu výšky úrokovej sadzby (a prípadne ďalších zložiek odplaty) s dobrými mravmi, ale predstavuje osobitný regulačný mechanizmus, ktorý sa v žiadnom prípade nevylučuje s uplatnením korektív dobrých mravov. Inými slovami aj zmluva uzavretá s odplatou neprekračujúcou limit vyplývajúci z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka môže byť v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko skúmanie rozporu s dobrými mravmi nie je obmedzené iba na matematické porovnanie odplaty s určitým priemerom, ale zohľadňuje aj individuálne okolnosti uzavretia posudzovanej zmluvy či postavenie zmluvných strán a pod. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn 16Co 404/2017 zo dňa 31. mája 2018. Súčasne je v tomto prípade potrebné spomenúť dôvodovú správu k nariadeniu vlády SR č. 141/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Touto novelou sa vykonáva § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ustanovením najvyššia prípustná výška odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov, pričom i vláda SR predpokladala že samotné stanovenie tejto najvyššej prípustnej odplaty nevylučuje uplatnenie korektív dobrých mravov. Podľa textu dôvodov správy: „V súvislosti s RPMN je potrebné ešte uviesť, že v niektorých súdnych rozhodnutiach už odplata požadovaná na úrovni 23 % a viac je posudzovaná ako v rozpore s dobrými mravmi a teda v kontexte s vyššie načrtnutou tabuľkou RPMN celkové náklady by pri verifikácii dobrých mravov nemali prekročiť 30 - 35 %, pričom plnenie dosahujúce 40 - 50 % by bolo možné označiť pri splnení ďalších znakov za úžerné. V uvedenom kontexte bude vždy aplikovateľná aj skutková podstata úžery pri zachovaní správneho právneho posúdenia hrubého nepomeru protiplnenia a jej ostatných znakov - v danom kontexte bude, aby súdy pri zachovaní vzťahu subsidiarity § 39 Občianskeho zákonníka správne vyhodnotili aj aplikačný rozmer § 39a Občianskeho zákonníka, ktorý predstavuje iba jeden z dôvodov neplatnosti právneho úkonu. Uvedeným dlhodobým judikovaným pravidlám sa musí regulatívnym spôsobom prispôbiť aj trh požičiavania peňažných prostriedkov spotrebiteľom, keďže výhodnosť tohto prispôsobenia je práve v dosiahnutí právnej istoty v otázke platného dojednania spotrebiteľskej zmluvy.“

19. Vzhľadom na správny záver súdu prvej inštancie o tom, že posudzovaná zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, postupoval prvoinštančný súd správne, keď priznal žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, predstavujúceho plnenie žalobkyne z predmetnej zmluvy prevyšujúce výšku reálne poskytnutej úverovej istiny vrátane úroku z omeškania.

20. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).